

המאור שבתורה

מעט מן האור דוחה הרבה מן החושך

לע"נ: מו"א עט"ר הכ"מ חיים בן שמחה ז"ל לרפואת והצלחת: שמחה בת נעימה תחי'

שבת יז' תמוז התשע"ו

יום	הדלקת נרות	צאת השבת	ר"ת
יום	19:27	20:18	21:12
ת"א	19:25	20:16	21:09
חיפה	19:28	20:18	21:13
ב"ש	19:25	20:16	21:09

כל הזכויות שמורות

יצא לאור להעמקת התורה ועמלה
עורך: יובל דהאן נ"י 050-4194600

**כמה שיכיר יותר בגדולת ה',
קבלת השכינה תהיה גדולה יותר**

אם אדם התחרט על מצווה שעשה, נחשב כאילו שלא עשה, ולכן אם ע"י קיום מצווה כלשהי בא אדם לידי ביוון או הפסד ממון וכד', עליו לדעת שמעמידים אותו **עכשיו בנסינו**, שכן דרכו של יצר הרע, שכאשר אינו מצליח למנוע את קיום המצווה, הוא מנסה לגרום לאדם **להתחרט** אח"כ על המעשה הטוב שעשה, וע"י כך יפסיד שכרו.

קנאותנו של פינחס הייתה לשם שמים בלבד, בלי **שום תערוכת** של נקמה, כמו נקמתו של הקב"ה, שרחמיו על כל מעשיו ואת אשר **יאהב ה' יוכיח**. זו כוונת המילים "בקנאו את קנאתי" - קנאותו של פינחס הייתה דומה לקנאותו של הקב"ה.

כל אדם לפני שנולד נגזר עליו כמה זמן יחיה ומתי ימות (לפעמים אפשר לשנות את הגזירה ע"י מעשה מיוחד), למשל, **תינוק שנולד** וקצוב לו לחיות שמונים שנה, אז כשנולד יש לו שמונים שנה, כשהוא חוגג בר-מצווה נשארו לו ששים ושבע שנים וכו'...

שכל רגע ורגע אדם מתרחק מיום לידתו ומתקרב ליום מותו, ואת הזמן שעובר **לא ניתן להשיב**, לכן על האדם להתבונן בכל רגע על חייו שלא יבזבז אותם בדברים של הבל, אלא בתורה, מצוות ומעשים טובים, שרק זה יבוא איתו לעולם האמת. לכן התנא אומר **הסתכל והתבונן**, לאן אתה הולך? גם עכשיו בהווה, תסתכל על היום, האם ניצלת אותו כראוי? האם קיימת מצוות? כל רגע אתה מתקרב ליום המוות.

לאחר שפינחס הראה גבורה כזאת **ומסירות-נפש** רבה כל-כך בעבור בני-ישראל, הברכה שנוקק לה ביותר הייתה השלום. כי על-פי-רוב **השכר שמקבלים** בעבור זה הוא רדיפות ומחלוקת.

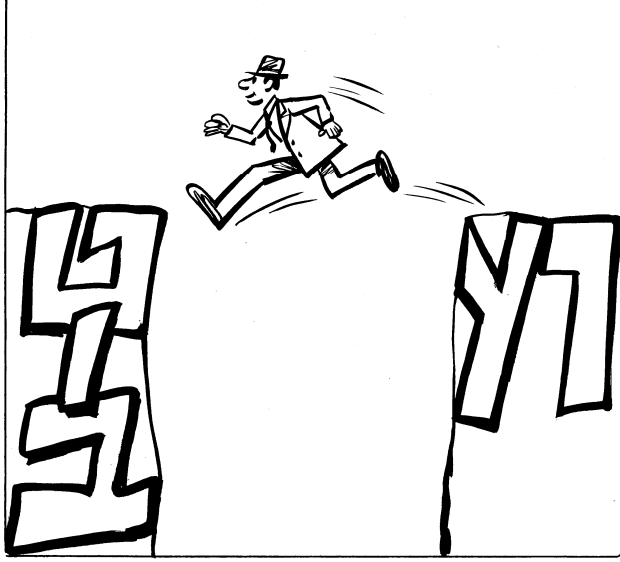
פנחס באו הרב **אפרים הכהן** זצ"ל אליו שני אנשים בחצות לילה על עניין חשוב ותכוף, והוא - כי ישנה נערה החפצה להינשא לבחור **המחלל שבת**, ואם לא יסכימו לכן, יש חשש להתאבדות חלילה, ושאלוהו מה עליהם לעשות במצב כזה. רבי אפרים נבוך, כי איך אפשר להסכים שתינשא לאדם מחלל שבת שחטאו חמור ביותר, ומאיידך - מי יערוב על איבוד נפש מישראל?!

לבסוף השיבם כי ברצונו **להיפגש** עם הבחור תחילה, ואחר כך יורה להם כיצד ינהגו. ואכן, קבעו זמן עם הבחור והוא בא לפניו. החל רבי אפרים להסביר לו בחן ובנועם כמה יקר ערכו של יהודי בעם ישראל ומיהו ערכה של שבת קודש ביהדות. האריך והסביר בעניין זה במשך חמש שעות רצופות, עד שלפתע **פרץ הבחור בבכי** ואמר כי לא ידע שכל כך הדבר חמור, ובכך מקבל הוא על עצמו לחזור בתשובה שלימה ולשמור שבת כהלכתה.

התורה מעלה חן בעיני לומדיה - נהג כן, יתנונו ה' לחן בעיני הכל

מספרים, כי אהבת ישראל של **הבן איש חי** זיע"א הייתה במידה גדושה עד מאוד, והיה מליץ טוב בעד כל עמ"י אף על אילו שאינם נמנים על שומרי המצוות והיה **מלמד עליהם זכות** ומעורר עליהם רחמי שמים. ויתרה מכך היה נוזף במי שמלמד חובה על ישראל באשר הם, והיה מזהיר תמיד כי אם לא בזכות התשובה או בזכות האחדות תבוא הגאולה.

ומספרים, כי היה דואג תדיר **לאנשי ארץ ישראל** ושאר ארצות החיים ומוסדותיהם, והיה מכבד ומיטיב לשלוחי דרבנן. וכן בזמן שהיה מגיע לו מכתב ממנהיגי הקהילות שעומדים באיזה מצור ומצוק חלילה, היה עושה הרעשות ומקבץ נדבות ושולח להם בהקדם האפשרי.

כבר לפני שנים רבות, בטרם נפצו הנסיעות לתפילה על קברי צדיקים, נהג רבנו רבי **יצחק כדורי** זצ"ל לנסוע לעיתים קרובות למקומות הקדושים. שם היה שופך שיח על **גלות עם ישראל** ותחינה לגאולה במהרה חשוב לציין, כי רבנו הקפיד לצאת למסעי התפילות דווקא באמצע החודש, ביום שבו מאירה הלבנה במלואה. רבנו אף זכה להתפלל על קברו של **יחזקאל הנביא**, המצוי בכפר צ'יפל שעל גדות נהר הפרת בעירק.

את דרכו לא"י בפעם השניה, עשה דרך העיר דמשק דווקא, כדי לזכות להתפלל על קברו של רבי **חיים ויטאל** זצ"ל הנמצא במקום. "כאשר הגעתי למקום", סיפר רבנו לימים, "גילתי כי גדר גבוהה מקיפה את הקבר **ולכן טיפסתי** עליה במסירות נפש. חבילתי נקרעה וחלק מהספרים שנשטו במקום מבלי שהבחנתי בכך..."

כלל גדול בתורת נפש האדם - הרושם הראשון נחרט בו עמוק

נקודה למחשבה

על ערש דווי קרא האב לביתו אל מיטתו והושיט לה שרשרת עם תליון. "בתוך התליון", אמר האב לביתו, "נמצא יהלום. היהלום יקר ערך - הוא היה משובץ בטבעת הראשונה שנתתי לאמך עליה השלום. שמרי עליו, אבל אם אי פעם תגיעי למצב של דוחק, תוכלי תמיד לפצח את התליון **ולמכור** את היהלום על מנת להתגבר על הקשיים". הנערה לקחה את התליון לידיה והאב החזיר את נשמתו לבורא. הבת גדלה והפכה לאישה. נאבקה לבדה בעוני וקשיים, אולם עצם המחשבה שיש לה יהלום המונח בבטחה בתוך התליון שעל צווארה נתנה לה את הכוח להמשיך, להיאבק **ולצאת מהמצוקה**. שנים לאחר מכן, שחייה הפכו להצלחה, לא נזקקה עוד לתליון על מנת להבטיח את הישרדותה. הסקרנות בה גברה לדעת מה שוויו הממשי של היהלום של אמה.

לקחה האישה את התליון לצורך. בחן הצורף את התליון בבזו. "עבודה גרושה!" אמר ובמכת פטיש ניתץ את התליון הקטן לחתיכות, משחרר חתיכה קטנה ונוצצת. הרים הצורף אותה אל פני האור ואמר: "גברתי, זה איננו יהלום אמיתי, אלא חתיכת זכוכית רגילה וחסרת כל ערך!" "ההפך!" קראה האישה. "אולי זה לא היהלום אמיתי, אבל פיסת הזכוכית הזאת היא **היקרה לי ביותר בעולם** - גלומים בתוכה תקווה, אמונה ואהבה".

העולם שלנו מלא בפיסות של זכוכית שכאלה. לכל אחד מאתנו יש לפחות אחד או שנים בכיס. לא תמיד אנחנו יודעים שהם שם. אבל פיסות הזכוכית הללו ממתינות לנו **למקרה שנודקק לחן**. כשאנחנו מעניקים תקווה, אמונה ואהבה - אנחנו **מעניקים ביטחון**, ערך עצמי ויותר מכל את הידיעה שיש מטרה אליה יש לשאוף. (העורך)

העולם הזה הוא "מלון יקר" של הבריאה כולה - שירות באיכות גבוהה!

סח הגאון רבי **איסר זלמן מליצר** זצ"ל: כאשר זוכים לשם, י להשתמש בכך גם עבור אחרים, לטובתם ולתועלתם על מנת להנותם... מסיבה זו הנני משתדל ללכת לשמחות שהנני מוזמן אליהם. יום אחד אירע מעשה ואנשים אשר רבי איסר זלמן נעטר להזמנתם **להשתתף בחתונה**, הגיעו לביתו בשעה מוקדמת.

ונסעו עימו לאולם בו אמורה היתה להתקיים החופה. הואיל והקדימו לקחתו, הוא הגיע למקום השמחה הראשון מכל המוזמנים... לאחר החופה הוא נשאר אף לסעודה וחזר לביתו כאשר אחרוני המוזמנים עזבו את המקום.

הרמב"ם כתב: "כל מי שניחם על המצוות שעשה, ותהה על הזכויות, ואמר בליבו מה הועלתו בעשייתו, הלוואי לא עשיתי אותו."

הרי זה איבד את כולו, ואין מזכירין לו שום זכות בעולם, שנאמר: "צדקת הצדיק לא תצילנו ביום רשעו", אין זה אלא בתוהו על הראשונות!"

סיפר הרב ירחמיאל בויאר שליט"א: פעם אחת אבד לי ארנק ברחובות העיר תל-אביב. בארנק הזה היה סכום גדול של כספי ציבור, וכל מאמצי לאתר את הארנק האבוד **עלו בתוהו**.

יום אחד התקשר אלי אדם בלתי מוכר הגר בת"א והודיע לי שמצא את הארנק, ושאפשר לבוא לקבלו בביתו. כשבאתי לקחת את הארנק התברר לי שהמוצא הוא יהודי חלוני שאינו שומר תורה ומצוות. **התפלאתי** מה ראה על ככה להשיב סכום כה נכבד והצליח לעמוד בתאוות הבצע. אמר לי אותו יהודי: כאשר מצאתי את הארנק וראיתי את הסכום שבתוכו, החלטתי מיד לקחת את הכסף לעצמי.

לאחר מכן שפתחתי את הארנק ראיתי שמצויה בו תמונה של רב. כשראיתי את התמונה ואת תואר פניו של הרב הנשקף ממנה, הרגשתי שאיני מסוגל לבצע את זממי ושעלי **להחזיר את האבידה**... אינני יודע מה גרם לי זאת אך שהתבוננתי בתמונה, זעק משהו בליבי- אתה חייב להחזיר את הכסף! סיים רבי ירחמיאל את סיפורו: אותו רב שנראה בתמונה היה המשגיח רבי **יחזקאל ליונשטיין** זצ"ל.

התורה מספרת שבחנו של פינחס שקנאותו הייתה 'בתוכם' - בתוך כלל ישראל עבודתו הייתה בתוך כלל-ישראל שלא פרש מן הציבור כדי לבנות לעצמו.

הקושי לדעת את האמת צריך לעשות אותנו זהירים הרבה יותר בביטוי.

קודם נסיעתו של הגאון רבי **יוסף שלמה כהנמן** זצ"ל לערוך מגבית לטובת החזקת הישיבה (בעיירת פוניבז) נכנס לקבל את ברכתו של **החפץ חיים** זצ"ל. אמר לו החפץ חיים כדברים הבאים: "יש החשובים שכדי להצליח במגבית, צריכים להיות או איש חרוץ מאוד, או "בטלן" גדול במילי דעלמא עד שהבריות מרחמים עליו..."

אבל **האמת שהכל תלוי** בריבונו של עולם. מידו הכל. ורק עליך להתפלל ולבקש: "יהי רצון מלפניך ה' אלוקי, שהזכות של אחינו בית ישראל להיות **מחזיקי תורה**, תתגלגל על ידי ואהיה השליח הטוב."

אס ישראל עושים עבירות **בלא לשון הרע**, נבראים מלאכים מקטרגים בלא פה, שלא יכולים לומר לשון הרע ולהלשין, אבל כאשר אומרים לשון הרע, אותם מלאכים מקבלים פה, ומקטרגים.

כל העלונים: hamaor.net

"משולחן גבוה" דברי תורה מפי: ראש מוסדות "אור החיים"

הרה"ג **ראובן אלבז** שליט"א.

היכולת אור הזויים הקדוש השבוע זכינו לחגוג את יום היולדתו ושמחת ליבו של אדוננו הצדיק רבינו חיים בן עטר, בעל **אור החיים הקדוש**, זכותו תגן בעדנו, אמן.

בספר **אם הבנים שמחה** לגאון רבי ניסים טרבלסי מובא מעשה קטן הממחיש את עוצם גדולתו ודרגתו של אדוננו הצדיק: "יש לספר הלום אשר חלמתי ביום שבת קדש לאחר סעודת שהרית ולאחר שלמדתי מעט מפרשת השבוע **מנאגי**, בתוך הביאור הזכרתי מה שאמר מורנו רבי חיים בן עטר וצוק'ל בדבר מהפרשה.

לאחר ברכת המזון ישנתי, וחלמתי שבא אלי רב אחד מלושב יפה ומעוטף במעיל כמו שלובשים רבני מרוקו, והוא כולו לבן והיה יושב בישיבה ותופס בידו ספר, לא ידעתי מה שמו ועל מה מדבר. כשראה אותי הרים את ראשו ואמר לי בזה הלשון **ממש "אם אתם לא תעשו תיקון בערכייה תיראו מה יקרה לכם השבוע אחרי שלשה ימים"**, והמשיך לקרות בספר שבידו.

לאחר מכן התעוררתי וראיתי שעדיין לא הגיע זמן ללכת לבית כנסת וחזרתי לישון. כשישנתי שנית ראיתי בחלום כאלו אני נמצא באותו מקום שראיתי בחלומי הראשון ואותו רב ואותו מעמד ואני עוד עומד לידו, ועוד חוזר לומר לי את אותם הדברים כדמותם בעלמם. ובחלום אמרו לי שהרב הזה הוא רבי חיים בן עטר זלה"ה. ובאמת בערכייה הייתה בעיית תערובת אנשים ונשים היות ומקום הערכייה הוא ער מאד וכשנכנסים יחדיו מתערבים יחד.

בזמן הדרשה ספרתי לקהל החלום והם התרגשו הרבה מזה והסכימו לעשות תיקון בערכייה, קבענו זמני שעות בשביל הגברים ושעות בשביל הנשים, וכבר למחרת עשו כנזכר.

ביום השלישי שאחר השבת ראינו אירון טס מעל המושב ונפל במגרש הרחוק בערך עשרים מטר מהשיכונים של המושב, ועשה בור עמוק ורחב כמה מטרים, אך ברוך ה' בתוך המושב לא נפל, דבר שהיה חלילה גורם לאסון אכזרי בבני אדם וברכוש. וזאת הודות להצלחתו ודאגתו של הצדיק מעולם האמת, הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו (תהילים קו, א).

שבת שלום ומבורך לכל בית ישראל

תלוש המשכורת הראשון שקיבל העובד היה מצורף פתק ובו בקשה לשמור את פרטי המשכורת בסוד ולא לשתף בהם את שאר העובדים.

"אל דאגה, בוס", אמר העובד, **"אני מתבייש במשכורת הזאת בדיק כמוד"**

מסופר על הגאון רבי **זלמליה מוולוז'ין** זצ"ל כיצד היה משמח חתן: הוא התחיל בדברי חז"ל. "כל הנהנה מסעודת חתן ואינו משמחו עובר בחמשה קולות..." לאחר מכן "היה מונה וסופר בקול **צלול ונעים** וערב מאוד את כל מדרשי רבותינו הקדמונים על הפסוק "עוד ישמע..." הוא "אחז ביד החתן ודיבר עימו בדברי תורה, אשר זורר במזור האמת והאמונה, וחובשו בתחבושות השכל הזך ורוכבו בדברי צחות ומליצות ערבות, עד שצהלו פני החתן מרוב שמחה וגיל..."

הייסורים הנשלחים לאדם מדוים בדקדוק עצום, ואין האדם מקבל יותר ממה שמגיע לו.

רשימת תפוצה info@hamaor.net

מפקד במילואים שם לב שהחבר'ה מאחרים לחזור משבת. במקום לחזור ביום ראשון בשמונה בבוקר מגיעים ב-12 הוא קורא לרס"ר ואומר לו: "תשמע, ביום ראשון הבא מי שמגיע אחרי 8 חייב להתייצב אצלי למשפט. חזרו החבר'ה ב-12 בשעה 1 התחיל המשפט של החייל הראשון. אומר לו המפקד: "באיזו שעה היית צריך להגיע?" עונה החייל: "המפקד, אני גר באחד המושבים ואין אוטובוס אצלנו, אז בשעה 4 בבוקר לקחתי עגלה וסוס ורק עכשיו הגעתי". ראה המפקד שאין מה לעשות ושיחרר אותו. כשיצא שאלו אותו החבר'ה מה סיפרת? ענה להם שהגעתי עם סוס ועגלה. נכנס השני וגם סיפר על סוס ועגלה וככה עם כולם לפני האחרון אומר המפקד לרס"ר אם האחרון מספר על סוס ועגלה הוא יינעש בשביל כולם. נכנס החייל ושואל אותו המפקד: "סוס ועגלה? עונה החייל לא, מה פתאום שואל המפקד מתי יצאת מהבית? עונה החייל מוקדם אז עם מה נסעת? עונה החייל אני מנהל מפעל ויש לי שברולט הכי חדישה. שואל המפקד איך זה שעם שברולט חדישה לא הגעת בזמן? ענה החייל: תגיד לי איך אני יכול להגיע בזמן אם **כל הדרך הייתה פקוקה עם עגלות וסוסים?**

השריש קנאות בקנאו את קנאתי בתוכם" בקנאות, זו שפינחס קינא לה' והרג את זמרי, השריש פינחס "בתוכם", בתוך בני-ישראל, את מידת הקנאות לה', שלא יוכלו לסכול עוברי עברה.

מידת האמת היתה נר לרגליו של רבי **שלמה זלמן** זצ"ל ואור לנתיבות כל ימי חייו, עם האמת צעד מאז עמדו על דעתו, ועל ידה נתגדל בגדלות התורה ונתקדש בקדושה עליונה. בשעה שהציעו את שמו של רבי שלמה לכהן פאר בראשות ישיבת **"קול התורה"** המעטירה, נקרא הרב לפני חברי הנהלת הישיבה, בהם גאונים וצדיקים, כדי שיתנה על קנקנו, ויחליטו אם ראוי הוא להתעטר בכתר ראש הישיבה. תוך כדי משא ומתן בפלפולא דאורייתא עם מנהלי הישיבה, שאלו הגאון רבי **יונה מרצבך** שאלה בתלמוד. רבי שלמה ענהו על אחר: "איני יודע את התשובה".

כשהזר הרב לביתו בערבו של יום, שטח בפני הרבנית את הרהוריו, כי נראה לו שהנהלת הישיבה "קול התורה" תסרב למנותו לראש הישיבה משום שלא ידע לענות על השאלה שהציג בפניו רבי יונה... עומדים מדברים והגאון רבי יונה עומד בפתח ובפיו **"בקשה"** בשם חברי הנהלת הישיבה שהחליטו פה אחד לבקש הימנו שיואיל לבוא לכהן בראשות הישיבה.

לעילוי נשמת: שרון בן זהבה, ניסים בן רימה, שרה בת חורשד, דינה בת וחי, יוסף דהאן בן שמחה, ליאור בן אילה, ששון בן טיפחה, שמחה בת לולו, יוחאי בן לולו, פנחס חיים אורנה בן חנינה, נעמה בת עזרה, שולמית חיה בת אסתר, סעידה מול בת יעקב, מלכה בת שרה, פנחס בן פנחס, יגאל בן מלכה, דוד ומרים אלבו, הרב אלעזר בן שמחה, יחזקאל בן שמחה, דדה בת אסתר בוגנים, יעקב בן טטלי, רפאל בן קרית, הרב יעקב יוסף בן מרגלית, אלברט בן זוהרה, אליעזר בן רינה, אפרים אליהו בן מרים, שלום בן אורח מורי הרב יוסף אברגיל, הרב יהודה יאיר, שמעון בן רינה **מרוחב עובדיה יוסף בן גורג'יה**

